

АГАТА КРИСТИ

SOS

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

I

— Охо! — възкликна с одобрение мистър Динсмийд, като погледна кръглата маса. Отблясъците от камината осветяваха грубата бяла покривка, ножовете, вилиците и всичко останало по масата.

— Готово ли е всичко? — попита колебливо мисис Динсмийд.

Беше малко повяхнала жена с безцветно лице, изпъната назад рядка коса и нервни маниери.

— Всичко е готово — напрегнато, но сърдечно отвърна той на съпругата си.

Бе едър мъж с отпуснати рамене и широко червено лице. Имаше малки свински очички, които проблясваха под големите му рошави вежди, и голяма голобрада челюст.

— Лимонада? — предложи мисис Динсмийд, почти шепнейки.

Съпругът ѝ поклати глава.

— Чай. Във всички случаи е по-добре. Погледни какво е времето. Вали и духа. За вечер като тази точно една чаша чай си трябва. — Той ѝ намигна закачливо и продължи да оглежда масата. — Едно хубаво ядене с яйца, солено месо, хляб и сирене. Това искам за вечеря. Хайде, иди и го приготви. Шарлот те чака в кухнята да ѝ помогнеш.

Внимателно намотавайки кълбото прежда, с което плетеше, мисис Динсмийд стана.

— Израсна и стана много хубава — промърмори тя. — Бих казала дори красавица.

— О! — възкликна мистър Динсмийд — Същинско копие на майка си! Хайде върви и да не губим повече време.

Продължи да се разхожда из стаята, като си тананикаше. Приблужи се до прозореца и погледна навън.

— Гадно време. Няма изгледи някой да ни дойде на гости тази вечер — промърмори си той и излезе от стаята.

Десет минути по-късно мисис Динсмийд влезе, носейки ястие с пържени яйца. Зад нея вървяха двете ѝ дъщери и носеха останалите

неща. Следваха ги мистър Динсмийд и синът му. Главата на семейството зае почетното място на масата.

— Да благодарим за това, което щедро ни се дава, и така нататък — рече насмешливо той. — Да е благословен човекът, измислил консервите. Чудно, какво ли щяхме да правим в такова отдалечено място, ако нямахме по някоя консерва, когато месарят забрави да намине през седмицата? — Той продължи ловко да реже соленото месо.

— Чудя се, на кого му е дошло наум да построи подобна къща, отдалечена на мили от най-близкото село — отбеляза кисело дъщеря му Магдалийн. — Няма жива душа.

— Така е — отвърна баща ѝ. — Няма.

— Не мога да разбера защо я купи, татко? — попита Шарлот.

— Не можеш ли, моето момиче? Ами имам си причини. Имам си причини.

Очите му срещнаха тези на жена му, но тя се намръщи.

— Има и духове — добави Шарлот. — Тук за нищо на света не бих спала сама.

— Бабини деветини — смъмри я баща ѝ. — Не си видяла нищо, нали? Хайде, хайде.

— Не съм *видяла* навярно, но...

— Но какво?

Шарлот не отговори, но леко потрепери. Вълна от силен дъжд удари в прозореца. Мисис Динсмийд изпусна лъжицата си върху подноса и той издрънча.

— Да не си се изнервила, майко? — попита мистър Динсмийд. — Просто нощта е ужасна. Не се безпокойте. Тук сме на сигурно място до камината и няма жива душа отвън, която би могла да ни притесни. Е, би било чудо, ако се случи подобно нещо. А чудеса не стават. Не, не се случват чудеса — завърши той, сякаш говореше на себе си, а в гласа му прозвуча някакво особено задоволство.

Тъкмо бе изрекъл последните думи, когато се чу внезапно тропане по вратата. Мистър Динсмийд се вцепени.

— Какво беше това? — промърмори той. Долната му челюст увисна.

Мисис Динсмийд изскимтя и се загърна с шала си. Цветът на лицето на Магдалийн се възвърна и накланяйки се към баща си, каза:

— Случи се чудото. По-добре ще е да му отвориш, който и да е навън.

II

Двадесет минути преди това Мортимър Кливланд стоеше в мъглата под проливния дъжд и оглеждаше колата си. Наистина дяволски лош късмет. Две спуквания на гума на разстояние от десет минути и ето го тук, отдалечен на мили отвсякъде, по средата на голите Уилтшърски хълмове, преди падането на нощта и без подслон. Така му се падаше, като реши да мине напъряко. Само да не беше се отклонявал от главния път! Сега бе затънал по този каруцарски път и нямаше представа дали наблизко се намира някакво населено място.

Той се огледа объркано и погледа му се спря на някаква светлина по хълма над него. След секунда мъглата я скри отново, но изчака търпеливо и успя да я зърне за втори път. След кратък размисъл, той излезе от колата и тръгна нагоре по хълма.

Скоро излезе от мъглата и разбра, че светлината идва от прозореца на малка къща. Тук поне щеше да намери подслон. Мортимър Кливланд ускори крачка, накланяйки се напред, за да посрещне ударите на вятъра и дъжда, които явно правеха всичко възможно да го върнат обратно.

Кливланд бе известна личност, макар несъмнено повечето хора да нямаха никаква представа от името и постиженията му. Беше авторитет в областта на психиатрията и бе написал две великолепни книги за подсъзнанието. Беше член на психиатричното научно дружество и се интересувахе от окултизъм дотолкова, доколкото това имаше значение за изследванията и изводите му.

По природа бе особено податлив на влияния и чрез съзнателни усилия бе задълбочил този си природен дар. Когато най-сетне достигна къщата и потропа на вратата, усети вълнение. Любопитството му се изостри, всичките му сетива бяха нащрек.

Чуваше ясно приглушения говор отвътре. В момента, в който почука, изведнъж настъпи тишина и се чу звук от преместване на стол. В следващия момент вратата отвори момче на около петнадесет. Кливланд успя да види през рамото му обстановката вътре.

Интериорът му напомняше картина на някой от холандските майстори. Кръгла маса, подредена за вечеря, семейство, насядало около нея, две-три мъждукащи свещи и всичко това озарено от огъня в камината. Бащата, едър мъж, седеше в единия край на масата, а срещу него — дребна жена с уплашено лице. Близо до вратата седеше момиче, което се бе обърнало и гледаше право в Кливланд. Стреснатите ѝ очи се вираха в неговите, ръката ѝ бе застинала, на път да поднесе чаша към устните.

Кливланд забеляза веднага, че беше необикновено красива. Косата ѝ сякаш бе от чисто злато и обгръщаше лицето като в мъгла, а силно раздалечените ѝ очи бяха ясно сиви. Устните и брадичката ѝ бяха като на италианска мадона.

Настъпи мъртва тишина. Тогава Кливланд влезе в стаята и обясни затруднението си. Когато завърши баналната си история, последва пауза. Полагайки усилия, най-сетне бащата стана.

— Заповядайте, сър... Мистър Кливланд ли казахте?

— Точно така — отвърна Мортимър с усмивка.

— О, да. Заповядайте, мистър Кливланд. Кучешко време, а? Елате до огъня. Затвори вратата, Джони. Няма да стоиш цяла вечер там, я!

Кливланд пристъпи и седна на един дървен стол до огъня. Малкият Джони затвори вратата.

— Динсмийд. Името ми е Динсмийд — представи се мъжът. Беше станал самата любезност. — Това са съпругата ми и двете ми дъщери, Шарлот и Магдалийн.

За първи път, Кливланд успя да види лицето на момичето, което седеше с гръб към него. Забеляза, че и тя е красива като сестра си, но по съвършено различен начин. Имаше много тъмна коса, лице, бледо като мрамор, деликатен орлов нос и строги устни. Притежаваше някаква скована красота, сурова, почти неумолима. Когато баща ѝ я представи, тя кимна и вторачи изпитателния си поглед в него. Като че го преценяваше, премерваше го с аршина на своите младежки представи.

— Ще пийнете ли нещо, а, мистър Кливланд?

— Благодаря ви — отвърна Мортимър. — Чаша чай ще ми дойде много добре.

Мистър Динсмийд се поколеба за малко, после взе една след друга петте чаши и ги изля в една купа.

— Чаят е изстинал — каза рязко той. — Ще направиш ли друг, майко?

Мисис Динсмийд бързо стана и излезе с чайника. Мортимър почувства, че тя се радва да излезе от стаята.

Скоро поднесоха горещия чай и неочакваният гост бе поканен да похапне.

Мистър Динсмийд не спираше да говори. Беше обстоятелствен, мил и приказлив. Разказа на непознатия всичко за себе си. Наскоро се бе оттеглил от строителството, да, беше се справил доста добре. Двамата със съпругата му решили, че имат нужда от малко чист въздух. Досега не били живели в провинцията. Неподходящо време, разбира се, октомври, ноември, но не искали да изчакват. „Животът е пълен с изненади, сър.“ Така взели тази къща. Осем мили пустош отвсякъде и деветнадесет от най-близкото място, което би могло да се нарече град. Не, те не се оплакват. Момичетата го намират за малко скучно, но той и жена му се радват на тишината.

Продължи да говори, почти хипнотизирайки Мортимър с равномерното си бърборене. Тук нямаше нищо особено, съвсем банална семейна картина. Въпреки това онзи първи поглед върху обстановката му подсказваше, че съществува някакво напрежение, някаква скованост, които някой от тези пет човека излъчваше, но не можеше да разбере кой. Чисти глупости, просто нервите му бяха много опънати! Хората просто се бяха сепнали от внезапното му появяване и това бе всичко.

Попита за подслон за през нощта и с готовност му отговориха:

— Трябва да останете при нас, мистър Кливланд. Няма нищо на мили отук. Ще ви дадем стая и макар пижамите ми да са малко широчки за вас, ще бъде по-добре, отколкото нищо. Вашите дрехи пък ще изсъхнат до сутринта.

— Много мило от ваша страна.

— Няма нищо — отвърна мъжът сърдечно. — Както казах, човек не би могъл да изпъди и куче в нощ като тази. Магдалийн, Шарлот, качете се горе и се заемете със стаята.

Двете момичета излязоха. След малко Мортимър чу стъпките им над главата си.

— Напълно разбирам, че за две привлекателни млади дами като дъщерите ви мястото е скучно — отбеляза Кливланд.

— Хубавички са, а? — изпъчи се мистър Динсмийд с бащина гордост. — Хич не приличат на майка си или на мен. Ние сме непретенциозна двойка, но казвам ви, мистър Кливланд, много сме привързани един към друг. А, Маги, не е ли така?

Мисис Динсмийд се усмихна одобрително. Тя бе започнала отново да плете. Иглите ѝ бързо чаткаха. Бе сръчна плетачка.

В този момент съобщиха, че стаята е приготвена и след като благодари още веднъж, Мортимър изяви желание да се качи горе.

— Поставихте ли грейка в леглото? — заинтересува се мисис Динсмийд, внезапно загрижена за честта на къщата.

— Да, майко, две.

— Така — каза Динсмийд. — Момичета, качете се с господина и вижте дали няма да му е необходимо още нещо.

Магдалийн отиде до прозореца и провери дали е добре затворен. Шарлот хвърли последен поглед на тоалетните принадлежности. Те се задържаха до вратата.

— Лека нощ, мистър Кливланд. Сигурен ли сте, че имате всичко необходимо?

— Да, благодаря, мис Магдалийн. Притеснявам се, че ви причиних толкова неудобства. Лека нощ.

Те излязоха, затваряйки вратата след себе си. Мортимър Кливланд остана сам. Съблече се бавно и замислено. След като навлече розовата пижама на мистър Динсмийд, събра собствените си мокри дрехи и ги остави пред вратата, както домакинят му бе казал. Отдолу се дочуваше боботене от гласа на Динсмийд.

Само какъв приказливец беше този човек! Доста странна личност. Всъщност имаше нещо странно в цялото семейство или това бе само негова илюзия?

Върна се бавно в стаята си и затвори вратата. Застана до леглото, погълнат от мисли. Изведнъж се сепна...

Махагоновата масичка до леглото бе покрита с прах. Върху нея бяха изписани три ясно видими букви, *SOS*.

Мортимър се втренчи. Не можеше да повярва на очите си. Надписът потвърждаваше смътните му предположения и предчувствия. Значи е бил прав. Имаше нещо съмнително в тази къща.

SOS. Зов за помощ. Но чий бе пръстът, написал го върху прахта? На Магдалийн или на Шарлот? Спомни си, че и двете се задържаха до вратата, преди да излязат от стаята. Чия ръка тайно е докоснала масата и е очертала тези три букви?

Лицата на двете момичета изплуваха пред него. Това на Магдалийн, надменно, с тъмен ореол и това на Шарлот — такова, каквото за пръв път го бе видял — широко разтворените очи, уплахата, нещо неопределимо в погледа й...

Отново отиде до вратата и я отвори. Вече не се чуваше боботенето на мистър Динсмийд. Къщата беше притихнала.

Помисли си: „Нищо не може да се направи тази вечер. Утре може би. Ще видим.“

III

Кливланд се събуди рано. Слезе долу, премина през всекидневната и излезе в градината. Утринта беше свежа и красива след дъжда. Още някой също се бе събудил рано. В дъното на градината, загледана в хълмовете, Шарлот се бе облегла на оградата. Докато се приближаваше към нея, пулсът му леко се ускори. През цялото време бе тайно убеден, че именно Шарлот бе написала буквите. Когато стигна до нея, тя се обърна и му каза добре утро. Очите ѝ бяха прави и детински, нямаше дори и следа от нещо потайно в тях.

— Чудесна сутрин — усмихна ѝ се Мортимър. — Тази сутрин е пълната противоположност на времето вчера.

— Така е наистина.

Мортимър откъсна клонче от близкото дърво и започна небрежно да изписва букви по равния пясък под краката си. Първо изрисува S, после O, после отново S, като в същото време внимателно наблюдаваше момичето. Но отново не откри и следа от разбиране.

— Знаете ли какво означават тези букви? — попита рязко той.

Шарлот леко присви очи.

— Не са ли сигнал, подаван от корабите при бедствие? — попита тя.

Мортимър кимна с глава.

— Някой бе написал това на масата до леглото ми снощи — каза тихо той. — Помислих си да не би да сте *вие*?

Тя го погледна с удивени, широко отворени очи.

— Аз? О, не!

Значи беше сгрешил. Прободе го чувство на разочарование. А беше сигурен. Толкова сигурен. Много редки бяха случаите, в които интуицията му го подвеждаше.

— Напълно ли сте сигурна? — настоя той.

— О, да.

Те се обърнаха и бавно тръгнаха към къщата. Шарлот очевидно бе угрижена от нещо. Отговаряше вяло на редките му реплики.

Изведнъж го заля с поток от думи, изричайки ги с тих глас.

— Странно е, че питате за тези букви, SOS. Аз не съм ги написала, но съвсем логично бих могла да бъда именно аз.

Той се спря и я погледна, а тя бързо продължи:

— Знам, че звучи глупаво, но съм толкова изплашена. Така ужасно ме е страх, че когато дойдохте снощи, ми се стори, че това е като отговор на нещо.

— От какво се страхувате? — попита бързо той.

— Не знам.

— Не знаете?

— Мисля, че от къщата. Откакто сме дошли, това чувство се задълбочава. Всеки изглежда променен по някакъв начин. Татко, мама, Магдалийн. Те всички са доста променени.

Мортимър не отговори веднага. Шарлот продължи:

— Нали знаете, смята се, че къщата е населена с духове.

— Моля? — Любопитството му моментално се събуди.

— Да, преди години някакъв мъж убил жена си тук. Разбрахме за това едва след като пристигнахме. Татко казва, че призраците са пълна глупост, но аз... не зная...

Мортимър бързо мислеше.

— Кажете ми — попита той делово, — да не би убийството да е било извършено в стаята, където спях снощи?

— Не знам нищо за това — отвърна Шарлот.

— Чудя се — промърмори почти на себе си Мортимър. — Да, може би е това.

Шарлот го изгледа с неразбиране.

— Мис Динсмийд — каза внимателно Мортимър, — не сте ли се питали някога дали не притежавате качества на медиум?

Тя се втренчи в него.

— Знаете, че *вие* сте написали онова SOS миналата нощ — каза тихо той. — О, съвсем несъзнателно, разбира се. Духът на престъплението, така де се каже, витае из къщата. Чувствителност като вашата може да бъде повлияна по подобен начин. Вие сте пресъздали усещанията и виждането на жертвата. Преди много години *тя* може би е написала SOS на масата, а снощи вие несъзнателно сте го възпроизвели.

Лицето на Шарлот се проясни.

— Разбирам — каза тя. — Мислите ли, че това е обяснението?

Чу се глас от къщата, който я викаше, и тя се запъти натам, оставяйки Мортимър да се разхожда нагоре-надолу по градинската пътека.

Беше ли доволен от собственото си обяснение? Хвърляше ли то светлина върху всички факти, които познаваше? На това ли се дължеше напрежението, което бе почувствал, когато влезе в къщата?

Все още имаше странното чувство, че внезапното му появяване бе предизвикало нещо като вцепенение у всички. Помисли си: „Не трябва да се увличам по психологическите обяснения. Те може би се отнасят до Шарлот и не засягат останалите. Моето пристигане разстрои всички, всички без Джони. За каквото и да става дума, Джони е вън от играта.“

Беше твърде сигурен. Странно защо, но беше така.

В този момент Джони излезе от къщата и се доближи до гостенина.

— Закуската е готова — каза той стеснително. — Ще дойдете ли?

Мортимър забеляза, че пръстите на момчето са доста изпоцапани. Джони усети погледа и смутено се засмя:

— Все се ровичкам из химикалите. Това понякога много ядосва татко. Той иска да се занимавам със строителство, а аз с химия и опити.

Мистър Динсмейд се показва на прозореца отсреща, едър, весел, усмихнат. Веднага щом Мортимър го погледна, у него отново се събуди предишното недоверие и неприязън. Мисис Динсмейд вече беше седнала на масата. Тя го поздрави с безизразния си глас и той отново почувства, че по една или друга причина тя се бои от него.

Магдалийн дойде последна. Кимна му леко и седна на мястото срещу него.

— Добре ли спяхте? — попита внезапно тя. — Удобно ли ви беше леглото?

Тя го гледаше настойчиво и когато той любезно отговори утвърдително, забеляза нещо като сянка на разочарование да преминава през лицето ѝ. Какво ли друго очакваше той да каже?

Обърна се към домакина и с приятен тон попита:

— Вашето момче като че го влече химията?

Чу се звън от счупено. Мисис Динсмийд бе изпуснала чашата си.
— Е, хайде сега, Маги, хайде — смъмри я съпругът ѝ.

На Мортимър му се стори, че чува нотка на предупреждение и заплаха в гласа му. Стопанинът се обърна към гостенина си и започна подробно да излага преимуществата на строителния занаят и да обяснява как не трябва на малките момчета да се позволява да си вирят много носа.

След закуска Мортимър отиде в градината, без да го придружава никой, и запали цигара. Скоро се налагаше да си тръгне оттук. Подслон за през нощта беше едно нещо, а да удължи престоя си — съвсем друго. Бе необходим някакъв предлог. Какъв всъщност предлог би могъл да съчини? Въпреки това бе изпълнен от нежелание да си тръгне.

Премисляйки отново и отново ситуацията, той тръгна по една пътека, която водеше към задната страна на къщата. Подметките му бяха направени от суров каучук и не издаваха почти никакъв шум. Мина покрай прозореца на кухнята и чу думите, изречени от Динсмийд. Те веднага привлякоха вниманието му.

— Добра сума пари е това, добра.

Гласът на мисис Динсмийд отвърна нещо. Беше твърде слаб, за да може Мортимър да различи думи, но Динсмийд отговори ясно:

— Близко шестдесет хиляди лири. Така ми каза адвокатът.

Мортимър нямаше намерение да подслушва и тръгна по обратния път, дълбоко замислен. Споменаването на пари проясняваше положението. По един или друг начин ставаше дума за шестдесет хиляди лири. Това правеше нещата по-ясни, но и по-неприятни.

Магдалийн излезе от къщата, но гласът на баща ѝ я извика и тя веднага се върна. После самият Динсмийд се присъедини към госта си.

— Рядко хубава утрин — каза той сърдечно. — Надявам се и с колата ви всичко да е наред.

„Иска да разбере кога ще си тръгвам“ — помисли си Мортимър.

На глас обаче изрече още веднъж благодарности за любезното гостоприемство.

— Няма защо, няма защо — отвърна Динсмийд.

Магдалийн и Шарлот излязоха заедно от къщата и хванати ръка за ръка се запътиха към грубо издялана пейка малко по-нагоре.

Тъмната коса на едната и златната на другата бяха приятен контраст. Мортимър спонтанно рече:

— Дъщерите ви са много различни, мистър Динсмейд.

В този момент той палеше лулата си. Направи рязко движение с китката и изпусна кибрита.

— Мислите ли? — попита той. — Да. Ама са толкова различни.

Интуитивно Мортимър светкавично реагира:

— Разбира се, не може и двете да са ваши дъщери.

Забеляза как Динсмейд го погледна, поколеба се за момент и после се реши.

— Много умно преценихте, сър — отвърна той. — Да, едната от тях е подхвърлено дете. Взехме я като бебе и я отгледахме като свое собствено. Тя изобщо няма представа за това, но скоро ще се наложи да научи.

Той въздъхна.

— Нещо, свързано с наследство? — подхвърли тихо Мортимър.

Другият хвърли подозрителен поглед към него.

После реши, че най-добре е да бъде искрен. Маниерът му стана почти агресивно откровен.

— Странно, че мислите така, сър.

— Телепатия — усмихна се Мортимър.

— Случи се така, сър. Взехме я, за да направим услуга на майката, срещу възнаграждение, тъй като по онова време започвах със строителния занаят. Преди няколко месеца забелязах обява във вестниците, в която се издирваше дете, по моему отговарящо на нашата Магдалийн. Срегнах се с адвокатите и дълго разговаряхме за едно-друго. Както и очаквах, бяха подозрителни, но сега вече всичко е изяснено. Следващата седмица ще заведе момичето в Лондон, но тя още нищо не знае. Баща ѝ, изглежда, е бил един от онези богати евреи. Той научил за съществуването на детето няколко месеца преди смъртта си. Наел агенти, за да я издирят, и оставил всичките си пари на нея, в случай че бъде намерена.

Мортимър слушаше много внимателно. Нямаше причина да не вярва в историята на мистър Динсмейд. Тя обясняваше тъмната хубост на Магдалийн, а вероятно и надменния ѝ маниер. Въпреки това дори и историята да беше истинска, нещо оставаше прикрито.

Но Мортимър нямаше никакво намерение да събужда съмненията на Динсмейд. Напротив, положи всички усилия да ги приспи.

— Много интересна история, мистър Динсмейд — каза той. — Искане ми се да поздравя мис Магдалийн. Наследница и хубавица, очакват я прекрасни моменти.

— Така е — съгласи се сърдечно баща ѝ. — Освен това тя е много добро момиче, мистър Кливланд.

Гласът му прозвуча топло и сърдечно.

— Ами... май трябва да тръгна — рече Мортимър. — Искане още веднъж да ви благодаря, мистър Динсмейд, за любезното ви гостоприемство.

Заедно с домакиня си той влезе в къщата, за да се сбогува с мис Динсмейд. Тя стоеше обърната към прозореца и не ги чу да влизат. Жизнерадостната реплика на мъжа ѝ: „Мистър Кливланд е дошъл да се сбогува“ я сепна. Тя се обърна рязко и изпусна нещо, което държеше в ръцете си. Мортимър го вдигна и ѝ го подаде. Беше миниатюра на Шарлот, изработена в стил отпреди двадесет и пет години. Мортимър повтори благодарностите, които вече бе изразил пред съпруга ѝ. Отново забеляза уплахата и скритите погледи, които тя му хвърляше изпод вежди.

Двете момичета не бяха наблизко, но Мортимър не искаше да изглежда притеснен от тяхното отсъствие. Имаше свои предположения, които скоро трябваше да се потвърдят или отхвърлят.

Бе изминал половин миля от къщата по пътя надолу към мястото, където бе оставил колата си, когато храстите отстрани на пътя се разтвориха и пред него излезе Магдалийн.

— Трябваше да ви видя — каза тя.

— Очаквах ви — отвърна Мортимър. — Вие бяхте написала SOS на масата в моята стая миналата нощ, нали?

Магдалийн кимна.

— Защо? — попита внимателно Мортимър.

Момичето се обърна настрана и започна да къса листата на храста.

— Не знам — каза тя. — Честно, не знам.

— Кажете ми — настоя Мортимър.

Магдалийн пое дълбоко въздух.

— Аз съм практична — отвърна тя. — Не съм човек, който си фантазира или си измисля. Разбрах, че вие вярвате в духове и привидения. Аз не вярвам. Когато ви казвам, че има нещо нередно в къщата — тя посочи нагоре към хълма, — имам предвид нещо осезателно, не просто отзвук от миналото. Това започна откакто сме пристигнали. Всеки ден става все по-лошо. Татко се променя, майка е различна, Шарлот също.

— А Джони? — прекъсна я Мортимър.

Магдалийн го погледна с одобрение в очите.

— Не — отвърна тя. — Като се замисля, не. Джони си е същият. Той е единственият, на който това не е повлияло. Не се развълнува и докато пиехме чай снощи.

— А вие? — попита Мортимър.

— Беше ме страх. Ужасно много ме беше страх. Просто като дете, без да знам точно от какво. Татко беше странен. Струва ми се, че това е точната дума. Говореше за чудеса и тогава се помолих, всъщност се помолих да се случи чудо и *вие* почукахте на вратата.

Тя внезапно спря и се вторачи в него.

— Сигурно ви изглеждам луда — рече предизвикателно тя.

— Не — отвърна Мортимър. — Напротив, изглеждате напълно нормална. Всички нормални хора имат предчувствие за опасностите, които ги грозят.

— Не ме разбирате — уточни Магдалийн. — Аз не страхувам за себе си.

— А за кого тогава?

— Не знам — поклати отново объркано глава Магдалийн и продължи: — Написах SOS спонтанно. Имах натрапчивото, абсурдно усещане, че останалите няма да ми позволят да разговарям с вас. Не знаех какво искам от вас. И сега не знам.

— Няма значение — отвърна Мортимър. — Ще го направя.

— Какво можете да направите?

Мортимър леко се усмихна.

— Мога да помисля.

Тя го погледна със съмнение.

— Да — продължи Мортимър. — По този начин могат да се правят много неща, повече, отколкото предполагате. Кажете, имаше ли

случайно дума или фраза, които да привлекат вниманието ви преди вечеря снощи?

Магдалийн присви вежди.

— Не помня — каза тя. — Сещам се само, че татко каза нещо на мама, че Шарлот ѝ е точно копие. После се засмя много странно. Но в това няма нищо необичайно, нали?

— Не — каза бавно Мортимър. — Освен това, че Шарлот не прилича на майка ви. — Той се замисли и когато отново погледна към нея, забеляза, че Магдалийн го гледа колебливо. — Иди си вкъщи, моето момиче. И не се безпокой. Остави всичко на мен.

Тя послушно тръгна нагоре по пътя към къщата. Мортимър продължи малко по-надолу и се излегна на една зелена ливада. Затвори очи и се отдели от съзнателния поток на мислите си, остави запечаталите се в главата му образи да преминават свободно.

Джони! Все стигаше до Джони. Джони, напълно невинния, изцяло въвн от подозрение и всякаква интрига, но и в същото време точката, около която всичко се въртеше. Той си спомни счупената чаша на мисис Динсмийд по време на закуска тази сутрин. Какво бе причинило вълнението ѝ? Може би случайното споменаване от негова страна за увлечението на момчето по химикалите? До онзи момент той не бе, обърнал внимание на действията на мистър Динсмийд, но сега го видя ясно как седи с чаша чай, поднесена към устните му.

Това му напомни Шарлот, каквато я беше видял миналата нощ, когато се отвори външната врата. Тя се бе вторачила в него над ръба на чашата си. После бързо го застигна друг спомен. Мистър Динсмийд излива чашите една след друга и казва: „Чаят е студен“.

Той си спомни, че от него се вдигаше пара. Вероятно чаят не е бил чак толкова студен, все пак?

Мислите му започнаха да се подреждат. Нещо, което беше чел не много отдавна, може би преди около месец. Някакво съобщение за цяло семейство, отровено от небрежността на момчето им. Пакет арсеник, забравен в килера, бе прокапал върху поставения отдолу хляб. Беше го прочел във вестника.

Нещата започваха да се изясняват...

Половин час по-късно Мортимър Кливланд бързо скочи на крака.

IV

Отново настъпи вечер. Яйцата бяха на очи и имаше консерва пача. От кухнята се появи мисис Динсмийд, носейки големия чайник. Семейството насяда около масата.

— Времето е съвсем различно от миналата вечер — отбеляза мисис Динсмийд и погледна през прозореца.

— Да — отвърна мистър Динсмийд — толкова е тихо тази вечер, че и муха да бръмне, ще се чуе. Хайде, майко, налей чай.

Мисис Динсмийд разля чая и подаде по чаша на всеки. Оставяйки чайника, тя внезапно нададе кратък вик и се хвана за сърцето. Мистър Динсмийд се обърна и проследи ужасения ѝ поглед. Мортимър Кливланд бе застанал на вратата.

Той приближи. Държането му бе приятно и почтително.

— Извинявам се, ако съм ви стреснал — започна той. — Но се върнах за нещо.

— За нещо? — възкликна мистър Динсмийд посинял, с пулсиращи вени. — За какво, бих искал да знам?

— Малко чай — отвърна Мортимър.

Той бързо измъкна нещо от джоба си и грабна една от чашите на масата. После преля част от съдържанието ѝ в малка епруветка, която държеше с лявата си ръка.

— Какво? Какво правите? — задавено попита мистър Динсмийд.

Лицето му стана бяло като тебешир, променяйки цвета си като с магическа пръчка. Мисис Динсмийд издаде пронизителен вик от ужас.

— Мисля, че четете вестници, мистър Динсмийд, нали? Сигурен съм. Чели сте за отравянето на цели семейства. Някои са оживели, други не. Във вашия случай *един* нямаше да оживее. Първото обяснение, че консервата за вечеря е причината, можеше да не допадне на лекаря, ако се окаже някой мнителен намира пакет чай. На горния рафт има подходяща дупка и какво по-естествено от това да се предположи, че арсеникът е попаднал в чая по случайност? Синът ви Джони би могъл да бъде обвинен в небрежност и нищо повече.

— Не мога... не разбирам какво говорите — задъха се Динсмийд.

— Мисля, че ме разбирате — каза Мортимър и от друга чаша напълни втора епруветка. Постави червен етикет на първата и син на втората. — В тази с червен етикет има чай от чашата на дъщеря ви Шарлот, а в другата — от тази на Магдалийн. Готов съм да се закълна, че в първата ще бъде открит пет-шесткратно повече арсеник.

— Вие сте луд! — изсъска Динсмийд.

— О, не, за Бога. Нищо подобно. Днес, мистър Динсмийд, вие ми казахте, че всъщност *Магдалийн* е ваша дъщеря. Шарлот е детето, което сте осиновили, и която толкова прилича на майка си, че когато видях миниатюрата с нейния образ, ми се стори, че виждам самата Шарлот. Искали сте собствената ви дъщеря да наследи богатството, но е било трудно да скриете Шарлот от тези, които са познавали майка ѝ. Тогава сте се решили. Просто щипка арсеник на дъното на чашата.

Мисис Динсмийд издаваше нечленоразделни звуци и се клатеше истерично напред-назад.

— Чай — изпусна се тя, — точно така, той каза чай. Не лимонада.

— Дръж си езика зад зъбите! — злобно изръмжа съпругът ѝ.

Мортимър забеляза, че Шарлот го гледа неразбиращо през масата с широко отворени очи. Почувства как някой го хваща за ръката. Магдалийн го отведе настрани.

— Тези са — каза тя, посочвайки някакви стъкленици. — Татко. Нали няма да...

Мортимър сложи ръка на рамото ѝ.

— Мило дете — каза той, — вие не вярвате в миналото. Аз вярвам. Вярвам в това, че тази къща носи своето минало. Вероятно, казвам *вероятно*, баща ви не би замислил подобен план, ако не бяхте попаднали тук. Смятам да задържа двете епруветки, така че Шарлот да няма от какво да се бои. И като благодарност към онази, чиято ръка написа SOS, аз няма да предприема нищо друго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.